

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Passau (Niemcy) w dniu 16 maja 2011 r. — Konstantin Toltschin przeciwko Kaiser GmbH

(Sprawa C-230/11)

(2011/C 269/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Passau

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Konstantin Toltschin

Strona pozwana: Kaiser GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 12 grudnia 2007 r. lub art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom albo praktykom krajowym, zgodnie z którymi w przypadku ograniczenia liczby dni roboczych w tygodniu w wyniku zgodnego z prawem wprowadzenia pracy w skróconym wymiarze czasu prawo pracownika zatrudnionego w skróconym wymiarze czasu pracy do płatnego urlopu rocznego zostaje dostosowane pro rata temporis w stosunku liczby dni roboczych w tygodniu pracy w skróconym wymiarze czasu do liczby dni roboczych w tygodniu pracy w pełnym wymiarze czasu i w związku z tym pracownik zatrudniony w skróconym wymiarze czasu pracy uzyskuje podczas świadczenia pracy w skróconym wymiarze czasu odpowiednio ograniczone prawo do urlopu?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 12 grudnia 2007 r. lub art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom albo praktykom krajowym, zgodnie z którymi w przypadku ograniczenia liczby dni roboczych w tygodniu do zera w wyniku zgodnego z prawem wprowadzenia „pracy w zerowym wymiarze czasu” prawo pracownika zatrudnionego w skróconym wymiarze czasu pracy do płatnego urlopu rocznego zostaje dostosowane pro rata temporis do zera, a pracownik zatrudniony w skróconym wymiarze czasu pracy nie uzyskuje w ogóle podczas „pracy w zerowym wymiarze czasu” prawa do urlopu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 299, s.9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Asylgerichtshof (Austria) w dniu 23 maja 2011 r. — K przeciwko Bundesasylamt

(Sprawa C-245/11)

(2011/C 269/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Asylgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: K

Strona pozwana: Bundesasylamt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 rozporządzenia nr 343/2003⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, które na podstawie przepisów art. 6–14 tego rozporządzenia co do zasady nie jest właściwe do prowadzenia postępowania w sprawie osoby ubiegającej się o azyl, staje się obligatoryjnie właściwe, jeżeli przebywa w nim ciężko chora i ze względów kulturowych zagrożona synowa tej osoby lub nieletnie wnuki wymagające opieki z powodu choroby synowej, a ubiegająca się o azyl chce i jest w stanie udzielić pomocy synowej lub wnukom? Czy jest tak również, jeżeli właściwe co do zasady państwo członkowskie nie złożyło wniosku, o którym mowa w art. 15 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 343/2003?
- 2) Czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach przedstawionych w pytaniu pierwszym powstaje obligatoryjna właściwość państwa członkowskiego, które co do zasady nie jest właściwe, jeżeli właściwość przewidziana poza tym w przepisach rozporządzenia nr 343/2003 stanowiłaby naruszenie art. 3 lub art. 8 EKPC (art. 4 lub art. 7 Karty praw podstawowych UE)? Czy w tym przypadku w ramach incydentalnej wykładni i stosowania art. 3 lub art. 8 EKPC (art. 4 lub art. 7 Karty praw podstawowych UE) należy stosować odbiegające od orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, a mianowicie szersze pojęcia „niehumanitarnego traktowania” lub „rodziny”?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50).